

КОНСТАНТИН БАЛМОНТ ИЗ ЛЕТОПИС НА СВЕТА

Превод от руски: Андрей Андреев, 1993

chitanka.info

Там, над нея, там самотна
 странна светлина мъжди,
 сякаш мъка по живота,
 онзи — пълния с беди.
 Там, под светлина прощална
 и край приказния път,
 недоволни и печални
 бледи сенки се тълпят —
 сенки на онези, дете
 със молитви и със мъст
 се стремяха към небето,
 а лежат в студена пръст,
 разбунтувани навеки
 от сковаващия хлад,
 и изчезнали полека
 в другия, отвъден свят.

Лес, потънал в сън.
 Сякаш в гроб вторачен,
 някъде навън
 стене бухал мрачен.

Алена луна.
 Смърчове стаени.
 Гробна тишина.
 Само бухал стене.

Спи лесът превит.
 А сънят му — чуден.
 Някой е убит
 тук, в леса безлюден.

Преди хиляди лета,
 под звездите умълчани
 брата срещнал брат^[1] в нощта —
 сам на горската поляна.

Брата срещнал брат в нощта,
 смътно потреперал мракът.
 И на райската врата
 дълго-дълго ангел плакал.

И хиляди ангели, гении на светлината,
 скърбели в небето над сънните тихи поля,
 от бога те отговор чакали, а в небесата
 звездите най-ясни се скрили зад гъста мъгла.

Но господ не казал защо позволил престъпление,
 в пространството падали хиляди нощни звезди,
 разбрали, на тях че е съдено за изкупление
 да дишат и тръпнат над черните хорски бедни.

Погребален — въртят — хоровод^[2]
 милионите сенки отново.
 И изчезват народ след народ
 в светлината на блатни огньове.

Не разбират безумците днес,
 че кръгът е затворен отдавна,
 че измамна и призрачна вест

е миражът в пустинята равна —

че освен лудостта и страстта
има друго, най-висше блаженство
първозданната красота
и вселенското съвършенство.

Прелестта да проникнеш с любов
в същността на света не разбират
и не чуват неспирния зов
и възторга велик на всемира.

6

Стъпкахме цветята като летен зной,
щастие то има пътища безброй.

Светеха ни ярко слънце и луна,
но ги няма вече — мрак и тишина.

Стъпкахме цветята и ги няма днес,
в облачните бездни — ни звезда, ни вест.

Пътища различни водят към смъртта,
щастие желяхме, срещнахме скръбта.

7

Спи лесът стаен.
Стихнали дървета.
Някой е ранен
тази нощ в сърцето.

В мрака към вълна
се стреми вълната.

Сянка на жена
стене в тишината.

Спи лесът стаен,
стон нощта изпълва.
Във вира студен
сянката потъва.

8

Русалка събуди се тя.
Със злачни очи се огледа.
На дъното, право в калта
погреба си рожбата бледа.

Детето се мята в тъма,
бълнува за слънце свободно.
Русалката волно се смя
във своето царство подводно

Годините щом отлетят,
русалката ще побелее.
И хора пред нея ще спрат,
щом водната шир намалее.

И хора пред нея ще спрат —
застинало в хлад изваяние.
Пред чудото те ще мълчат —
молитвите искат мълчание.

В последния ден ще мълчим,
когато със шепот прощален
с мадоната ще се простим,
дочули пак марш погребален

9

*Що за тътен там кънти?
Спи светът — ми каза ти.
Спят вековни дървеса
сред безмълвни чудеса —
с духове и със мечти
като в приказка лети.
Тътенът гърми над нас.
Чувам на камбана глас!
„Чуй! Стани!“ — зове в нощта
на земята съвестта.
И камбаната ехти,
на сърцето тя мъсти
за греховната мечта
по невярна Красота.*

10

*Вие сте умрели, мъртви — и това е безусловно,
в пустота и скръб жестока извървахте своя път.
Но, упорствайки, подхвърляте зарчета съдбовни,
други сте, но неотменни, сроковете ви гнетят.*

*Всичко отлетя и свърши, недостойно и достойно,
отредени са ви вече гниенето, тленността.
Ако досега се мъчехте, мъките ще станат двойни,
вие — само прах от смачкана и убита Красота.*

[1] Намек за библейското предание, според което Каин убил брат си Авел. — Бел.прев. ↑

[2] Вид руска народна хорова игра. — Бел.прев. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.